

видения изникватъ предъ трескавия му взоръ. Хиляди лица кривятъ устни въ жестоко присмѣхъ, хиляди прѣсти притискатъ гърлото му. Призраци се тълпятъ наоколо му и размахватъ ржце... Ето Бодуенъ, бледъ и кървавъ, съ склопени очи и вѣнецъ на глава, ето Алексей Аспиета, ето архиепископътъ на Филиповградъ... Алени пламъци се виятъ предъ него... Варна гори... Филиповградъ гори... Жителитъ на Димотихонъ умиратъ отъ жажда... Ето водитъ на Хебъра се надигатъ, надигатъ, стигатъ до устата му, отнематъ въздуха, задушватъ гърлото му... А срещу него лети единъ свѣтлозаренъ конникъ, съ ярко сияние около главата... Въ ржцетъ му блести златно копие... ~~Съ страшна сила той замахва и го забива въ бед-~~
~~рото му...~~

— Свети Димитре... Свети Димитре... — охка и стене царътъ и всички потръпватъ и впиватъ очи въ Манастиръ.

Отново нѣкакво успокоение слеза надъ царя. Сякашъ нѣкаква тежка дѣсница го притиска до ложето му. Ржцетъ му едва забележимо потрепватъ. Само отъ време на време по лицето му пробѣгватъ дълги трѣпки. Добромиръ се навежда още по-ниско надъ устнитъ му. Струва му се, че долавя нѣкаква дума, лека като дѣхъ, почти не-уловима:

— Мария...

Дъщеря си ли зовѣше? Покойната си ли жена?... Войводитъ чакатъ съ затаенъ дѣхъ, впили очи въ лицето на бореция се съ смъртта. Нѣколко мига сякашъ царътъ вече не диша. Споглеждатъ се настрѣхнали.

Калоянъ отваря очи, изглежда ги и отново се унася. По бледнѣщото му лице плъзва лека усмивка. Сякашъ при среща съ любими, отдавна невиджани хора... Неземна радостъ озарява застиващия му взоръ... Устнитъ му ловятъ съ мѣка последнитъ глѣтки въздухъ. Челото му пада назадъ...

Съ тихъ викъ Добромиръ завира глава въ царското ложе. Всички стоятъ като замръзнали. Никой не смѣе да диша. Никой не смѣе да вѣрва.